

[Thorvil Kristensen.]

handlinger, før det høje ting og endogså før det udenrigspolitiske nævn officielt er blevet orienteret om denne sag af regeringen. Også her har vi måttet nøjes med at læse om sagen i bladene. Først i sidste uge fik vi officielt i det udenrigspolitiske nævn en meddelelse fra regeringen.

Noget sådant virker uheldigt, og jeg beder om, at man tænker på i fremtiden at få mere harmoni i behandlingen af de udenrigspolitiske problemer; vi lever i en tidsalder, hvor det i højere grad end før er nødvendigt, at disse problemer bliver præsenteret for det danske folk. Det bør derfor høre med til det politiske arbejde i Danmark, at disse forhold i det omfang, hvori det er muligt, bliver behandlet i åbent dagslys.

Jeg vil dernæst gøre et par bemærkninger om det nordiske udenrigspolitiske samarbejde. Jeg tænker ikke specielt på de nordiske problemer, men på den tendens, der har været til, at de tre skandinaviske lande især har arbejdet sammen i almindelige internationale spørgsmål, særlig inden for FN, men også i andre tilfælde, hvor vore internationale problemer er kommet frem. Jeg tror, at alle i det høje ting har sympati for det nøjest mulige samarbejde mellem de tre skandinaviske regeringer med hensyn til disse problemer, og at det vil være ønskeligt, om man i så mange tilfælde som muligt kan komme frem til en fællesnordisk linje i disse ting. Derom er vi alle enige; men skal det lykkes, er der en ting, man skal passe på — det er derfor, jeg nævner det. Det virker uheldigt, hvis der på et tidspunkt, da sagen ikke er gennemdrøftet i de tre nordiske lande, kommer noget offentligt frem om, at et af de nordiske lande har taget den og den stilling eller kan forventes at tage den og den stilling, for det gør nemlig, at de to andre lande — både deres regeringer, deres parlamenter og deres offentlighed — i nogen grad er bundet. Vi vil gerne have en fællesnordisk linje, men nu får vi at vide, at et af de nordiske lande har taget en vis stilling eller må formodes at være ved at tage en sådan stilling, og det gør, at man ikke står så frit, som man ville stå, hvis sagen var gennemdrøftet i alle tre lande i de pågældende udenrigsnævn, eller hvad

det nu kan være; før der kommer noget offentligt frem. Jeg tænker i denne forbindelse på to konkrete sager: krisen i det mellemste østen sidste sommer — hvor et svensk standpunkt blev omtalt i bladene, før tingene var gennemdrøftet hos os — og sagen omkring indbydelsen til ministerpræsident Khrustjev, der jo har været fremme for nylig, en sag, som jeg naturligvis i øvrigt ikke skal gå ind på nu.

Må jeg dernæst sige, at forholdet er efterhånden blevet det, at vi har to slags udenrigspolitik i hvert land. Vi har ligesom i gamle dage behandlingen af de problemer i forhold til nabolande og andre lande, som direkte angår det pågældende land, men ved siden deraf har vi i stigende grad også vor deltagelse i behandlingen af de i egentlig forstand internationale problemer i FN, i NATO, eller hvilke organer det nu kan være. I stigende grad ligger hovedvægten på de sidste, på de egentlig internationale problemer. De var jo da også hovedindholdet i den højtærede udenrigsministers redegørelse i går. Jeg vil alligevel gøre et par bemærkninger om to af de mere udpræget danskprægede problemer.

Siden der sidst var udenrigsdebat i det høje ting, har der været valg til landdagen i Slesvig-Holsten med det glædelige resultat, at Sydslesvigsk Vælgerforening, det danske mindretal, fik et meget smukt stemmetal, nemlig over 34 000, og igen blev repræsenteret i landdagen med 2 medlemmer. Vi glæder os over, at den uret, der tidligere har været øvet mod det danske mindretal igennem 5 pct.s klausulen, nu er fjernet, og vi glæder os over, at de to danske repræsentanter allerede, som det synes, har placeret sig godt. Det voldte noget besvær, før det lykkedes de to danske medlemmer at få fraktionsret. Jeg har set, at der ved behandlingen af denne sag i landdagen blev udtalt fra tysk side et ønske om, at der så blev en tilsvarende ret for det tyske mindretals repræsentant her i folketinget. Jeg finder anledning til at sige, at en sådan ret har det ærede medlem hr. Hans Schmidt jo længe haft, idet han har haft ret til at blive betragtet og blive behandlet som et parti efter de regler, som gælder herom i det høje ting. Jeg er glad for, at det høje tings formand allerede på et tidligt tids-